

jen názor, že dlužno jednati a rozhodnouti v mimosporném řízení o nárocích na výživné, pokud jde o nezletilé děti, jež dle §u 21 obč. zák. požívají zvláštní ochrany zákonů a soudů. Jelikož zletilým dětem tato ochrana nepřísluší a jelikož není zákonného předpisu, který přikazuje jejich nároky na výživné vůči otci k mimospornému řízení, byla 27letá stěžovatelka dle §§ 1 a 2 čís. 7 patentu o mimosporném řízení se svým návrhem na výživné právem poukázána na pořad práva. Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. ledna 1922, č. j. R II 10/22, jehož stěžovatelka se dovolává, má na mysli nezletilé děti, jež jsou pod mocí otcovskou, a vyslovuje názor, že otec zásadně jest povinen, poskytovat manželským dětem toliko výživu in natura a že jen výminečně, když děti z důležitých důvodů nebo na základě soudního nařízení opustily otcovu domácnost, lze od otce požadovati výživné v penězích. Že také zletilé děti mohou uplatniti takové nároky v mimosporném řízení, v tomto rozhodnutí nebylo vysloveno.

Čís. 3677.

Byl-li podán několika osobami společný odpor proti platebnímu rozkazu v řízení upomínacím a ohledně jednoho z odporovatelů vrácen k opravě, jest podán ohledně druhých odporovatelů včas, třebaš onen odporovatel nevyhověl příkazu k opravě ve stanovené lhůtě.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1924, R II 110/24.)

Soud první stolice odmítl odpor proti platebnímu rozkazu v řízení upomínacím. Důvody: Platební rozkaz byl žalovaným doručen 2., pokud se týče 3. ledna 1924. Oba podali odpor 11. ledna 1924 svým zástupcem Drem W-em. Plná moc zástupce byla však podepsána pouze Marií L-ovou, nikoliv však také podpůrcem Františka L-a Frant. K-em (ba ani Františkem L-em). Byl proto odpor vrácen dle §§ 84 a 85 c. ř. s. k opravě a byla zástupci ustanovena na to lhůta jednoho týdne. Tato výzva k opravě byla zástupci doručena 18. ledna a minula tedy týdenní lhůta 25. ledna. Bylo proto dle §u 85 c. ř. s. a §u 10 čl. XXVIII. uv. zák. k c. ř. s. odpor teprve dne 29. ledna opět předložený jako opožděný odmítnouti. Rekurzí soud zrušil napadené usnesení a uložil soudu první stolice, by ustanovil na základě odporu, podaného včas Marií L-ovou, rok k ústnímu líčení. Důvody: Není třeba zabývat se v tomto případě otázkou, zda bylo vůbec zapotřebí, vrátiti odpor k doložení plné moci Františka L-a a jeho opatrovníka, ačkoliv § 9 zákona o řízení upomínacím výslovně ustanovuje, že platební rozkaz, vydaný proti několika dlužníkům pro totéž pohledávání, již tenkrát pozbude své moci, vznese-li odpor jen jeden dlužník. Neboť odpor Františka L-a byl výslovně vzat zpět a pozbyl mimo to platnosti již tím, že nebyl opět předložen ve lhůtě usnesení ze dne 15. ledna 1924. To však neplatí o odporu Marie L-ové. První soudce uvádí výslovně v napadeném usnesení, že Marie L-ová v zákonité době podala odpor, který byl vyhotoven a podepsán dle předpisů zákona. Rozkaz k opravě formálního nedostatku netýká se tedy vůbec jejího odporu a nemůže okol-

nost, že František L. rozkazu, mu udělenému, nevyhověl, nijak býti na újmu právům Marie L-ové. Nahodilá skutečnost, že František L. a Marie L-ová jsou zastoupeni týmž advokátem, že odpor byl učiněn jedním podáním a že byl vrácen k opravě nedostatku na straně Františka L-a, jest pro posouzení práv Marie L-ové zcela bezvýznamná a nemohou jí práva ze včasné podaného odporu býti odňata následkem opomenutí Františka L-a.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Usnesení rekursního soudu jest úplně správné a vyhovuje věci i zákonu, takže lze poukázati na jeho odůvodnění. K vývodům dovolací stížnosti se dodává: Vrácení odporu k opravě po rozumu Šu 85 c. ř. s. nebylo třeba kromě důvodu, kterého se již rekursní soud dotýká, také proto, ježto dle Šu 17 říz. upomínacího nejsou osoby, jež jménem dlužníka odpor podávají, povinny, se k tomuto podání vykázáti plnou mocí. Rozlišování pojmu »odporu« od pojmu »podání«, o němž se v dovolacím rekursu jedná, nemá pro věc významu; náhled stěžovatelů, že odpor Marie L-ové, podaný náležitě a včas, měl by se najednou státi opožděným proto, že společné podání, jímž tento odpor byl vznesen, bylo vráceno k opravě z příčin, Marie L-ové se netýkajících, a teprve po lhůtě k tomu ustanovené na soud znova byla předloženo, jest zřejmě nesprávným a nezasluhuje, aby byl blíže vyvracen.

Čís. 3678.

Pro nárok proti obci o náhradu škody, ježto neopatřila vykopávku výstražnou svítilnou, jest přípustným pořad práva.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1924, R I 199/24.)

Proti žalobě na obec o náhradu škody, již prý žalobce utrpěl pádem na neosvětleném chodníku, jenž byl obcí za příčinou provádění prací vodovodních a plynovodních rozkopán, namítla žalovaná obec nepřipustnost pořadu práva. S o u d p r v é s t o l i c e námitce vyhověl a žalobu odmítl. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva. D ů v o d y: Žalobce opírá nárok na náhradu škody nikoliv jen o zanedbání předpisů silniční a bezpečnostní policie žalovanou obcí, nýbrž v první řadě, jak ze žaloby vychází, o to, že žalovaná obec, provádějíc práce na svých podnicích — vodovodu a plynovodu — chodník vytrhala a jej opět do pořádku nedala, místa svítilnou nebo jiným výstražným znamením neoznačila, takže žalobce dne 24. února 1923 o 1/27. hodině večer na místě tom pádem úraz utrpěl, a tím žalobcovu škodu zavinila. Žalovaná obec přiznala, že na vodovodu opravu prováděla, namítá však, že chodník, pokud to následkem silného mrazu možno bylo, dala do pořádku. Tento závazek žalované obce, od něhož žalobce neupustil, neplyne z veřejnoprávního předpisu ohledně péče o bezpečnost osoby a majetku, a ohledně péče o udržování silnic, cest a veřej-